

Ομιλία Σεβασμιωτάτου

«Ἐάν τε οὖν ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν».

Τόν λόγο αὐτό τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου, μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ σημερινή ἡμέρα μνήμης καί τιμῆς πρὸς τόν μακαριστό κτίτορα καί καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Παναγίας Δοβρᾶ, Γέροντα Παντελεήμονα, τοῦ ὁποίου τελέσαμε πρὸ ὀλίγου τό ἐτήσιο μνημόσυνο.

Ἡ ζωὴ του, ἡ ἀναστροφή του, ἡ πορεία του μέσα στὸν κόσμο καί μέσα στὴν Ἐκκλησία, ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἀντιμετώπισε τὴ δοκιμασία τῆς ἀσθενείας του, μᾶς ἔδιδαν πάντοτε τὴν ἐντύπωση ὅτι ἦταν ἓνας ἄνθρωπος, μία ψυχὴ ἀφιερωμένη ἀποκλειστικά στὸν Θεό.

Ἡ κοίμησή του μᾶς τό ἐπιβεβαίωσε. Καί ὁ χρόνος πού πέρασε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη μέχρι σήμερα μᾶς ἀποκάλυψαν πολλὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς του πού δέν γνωρίζαμε γιὰ τόν μακαριστό καθηγούμενο.

Τόν συνάντησα γιὰ πρώτη φορὰ νεαρό φοιτητὴ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης στὸν ναὸ τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ πολιούχου, ὅπου διακονοῦσα τότε ὡς προϊστάμενος καί πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἦλθε μετὰ ἀπὸ πρόσκληση τοῦ μετέπειτα Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ, λαϊκοῦ τότε καί φοιτητοῦ τῆς Θεολογικῆς, πού συνδεόταν μέ τὴ Χριστιανικὴ Καταφυγὴ, ἡ ὁποία ἔκανε τὰ πρῶτα τῆς βήματα, λέγοντάς του ὅτι ἀξίζει νὰ γνωρίσει αὐτό τό ἔργο καί ἐμπνευστή του.

Ὁ νεαρὸς Γεώργιος, ὅπως ἦταν τό λαϊκὸ ὄνομα τοῦ Ἡγουμένου, προερχόταν ἀπὸ μία εὐκατάσταση οἰκογένεια τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ὅμως δέν εἶχε ιδιαίτερες σχέσεις μέ τὴν Ἐκκλησία καί τὴν πνευματικὴ ζωή. Ἡ πρώτη του ἐξομολόγηση, ὅπως εἶπε ἀργότερα σέ κάποιους πατέρες, ἦταν ἡ πιὸ σημαντικὴ στιγμή τῆς ζωῆς του. Ἄνοιξε στὴν ψυχὴ του ἓναν νέο κόσμο, καί σέ αὐτόν τόν κόσμο θέλησε νὰ ζήσει.

Ἡ Χριστιανικὴ Καταφυγὴ ἔγινε τό σπίτι του, ἡ οἰκογένειά του. Ἐργαζόταν μέ ἀγάπη καί ἀφοσίωση στό νεανικὸ ἔργο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἐνῶ στὴν ψυχὴ του διαμορφωνόταν ἡ κλίση γιὰ τὴν ἀφιέρωση στὸν Θεό καί τὴν ἱερωσύνη. Γι’

αυτό και μετά τήν ολοκλήρωση τών σπουδών του και παρά τίς οικογενειακές υποχρεώσεις πού τόν ανάγκαζαν συχνά νά βρίσκεται στήν Ἀθήνα και στήν Καλαμάτα, ἀπό ὅπου καταγόταν ἡ οἰκογένειά του, προσπαθοῦσε νά βρῇ χρόνο γιά νά εἶναι κοντά μας στή Θεσσαλονίκη, γιά νά ζεῖ τίς πνευματικές εὐκαιρίες στήν Χριστιανική Καταφυγή καί στόν Ἅγιο Δημήτριο καί νά συμμετέχει στό πνευματικό ἔργο.

Μία ἀπό αὐτές τίς φορές, μετά ἀπό μία ἀγρυπνία, πῆγε νά ξεκουραστεῖ λίγο στήν Καταφυγή μαζί μέ τόν π. Γεράσιμο Μπεκέ, λαϊκό καί ἐκείνον τότε καί πτυχιούχο τῆς Νομικῆς, γιά νά σηκωθοῦν καί νά συνεχίσουν τή διακονία τους στόν ναό. Μέσα στόν ὕπνο του ὅμως ἄκουσε ἐκείνη τή νύκτα μία φωνή πού τοῦ ἔλεγε «Δοβρᾶ, Δοβρᾶ».

Ὅταν ξύπνησε, θυμόταν ἀκόμη τή φωνή καί τή λέξη πού ἄκουσε. Δέν ἤξερε τί σήμαινε καί γι' αὐτό ρώτησε τόν π. Γεράσιμο, ἂν τήν εἶχε ξανακούσει. Στήν ἀρνητική ἀπάντησή του σκέφθηκαν νά ἀνοίξουν μία ἐγκυκλοπαίδεια γιά νά μάθουν τί σήμαινε αὐτή ἡ λέξη. Πρὸς μεγάλη τους ἑκπληξη διαπίστωσαν ὅτι ἐπρόκειτο γιά ἕνα παλαιό μοναστήρι στή Βέροια, ὅπου εἶχε γίνει μία ἱστορική μάχη μέ τούς Τούρκους κατά τήν ἐπανάσταση τῆς Μακεδονίας τό 1822, πού ξεκίνησε σάν σήμερα στή Μονή τῆς Παναγίας Δοβρᾶ.

Οἱ Ἕλληνες εἶχαν νικήσει, ἀλλά οἱ Τούρκοι θέλοντας νά ἐκδικηθοῦν γιά τήν ἥττα τους εἶχαν καταστρέψει τό μοναστήρι καί εἶχαν κρεμάσει τόν Ἡγούμενο τῆς μονῆς Γεράσιμο.

Παρόλες τίς πληροφορίες πού βρῆκαν, δέν κατάλαβαν τί νόημα εἶχε τό ὄνειρο καί τί ἐννοῦσε ἡ φωνή πού ἄκουσε στόν ὕπνο του. Θά τό καταλάβαιναν μερικά χρόνια ἀργότερα, ὅταν ἡ ἐλαχιστότητά μου ἐξελέγη Μητροπολίτης Βεροίας, καί ἡ Δοβρᾶ ἀπό μία «φωνή» ἔγινε ἕνας τόπος, ἕνα διαλυμένο μοναστήρι τῆς Παναγίας, πού εἶχε λειτουργήσει γιά 40 χρόνια ὡς Παιδούπολη καί εἶχε στή συνέχεια ἐγκαταλειφθεῖ.

Μέ τήν ἐνθρόνισή μου στή Μητρόπολη Βεροίας, στίς 10 Ἰουλίου τοῦ 1994, κάποιοι ἀπό τούς νέους τῆς Χριστιανικῆς Καταφυγῆς πού συνδεόταν μαζί μου ἀποφάσισαν νά μέ ἀκολουθήσουν καί νά πραγματοποιήσουμε τήν ἐπιθυμία μας νά συστήσουμε μία Ἀδελφότητα.

Πρώτος από αυτούς ο μακαριστός Ἡγούμενος πήρε τήν απόφαση νά ἀφιερώσει τή ζωή του στόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία, ἐνδυόμενος τό μοναχικό ῥάσο. Λίγες ἡμέρες μετά τήν ἐνθρόνισή μου, στίς 23 Ἰουλίου, τήν ἐπομένη τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀγίων Πατέρων Διονυσίου τοῦ ρήτορος καί Μητροφάνους, τέλεσα στό σπήλαιό τους, στή Μικρή Ἀγία Ἄννα, τήν κουρά τῶν δύο πρώτων πατέρων, τοῦ Γεωργίου καί τοῦ Παναγιώτου, δίνοντάς τους τά ὀνόματα Παντελεήμων, πρὸς τιμὴν τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Παντελεήμονος Παπαγεωργίου ἀλλά καί τοῦ τότε Μητροπολίτου Παντελεήμονος Χρυσοφάκη, καί Γεράσιμος, πρὸς τιμὴν τοῦ Γέροντός μου καί ὁσίου πλέον Γερασίμου τοῦ Ὑμνογράφου.

Λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τή μοναχική του κουρά ὁ μακαριστός Ἡγούμενος εἶχε ταξιδεύσει στήν Ἀθήνα γιά νά πάρει τήν εὐχή τῆς μητέρας του, ἐνημερώνοντάς την γιά τήν ἐπιθυμία καί τήν ἀπόφασή του νά γίνει κληρικός.

Καθὼς ἦταν τό μοναδικό παιδί της καί ὁ πατέρας του εἶχε ἤδη κοιμηθεῖ, ἡ μητέρα του ἦταν ἐξαιρετικά διστακτική. Προσπάθησε μέ κάθε τρόπο νά τόν μεταπείσει καί νά τοῦ ἀλλάξει γνώμη, χρησιμοποιώντας ὡς ἐπιχείρημα τό συνηθισμένο, ὅτι δῆθεν αὐτοὶ πού θέλουν νά σέ κάνουν κληρικό, ἀποβλέπουν στήν παρουσία σου.

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ μακαριστοῦ Ἡγουμένου διέθετε μεγάλη ἀκίνητη περιουσία, κυρίως στήν Καλαμάτα, γιά τήν ἀποκατάσταση καί διατήρηση τῆς ὁποίας, μετά τόν καταστροφικό σεισμό τοῦ 1986 καί τόν θάνατο τοῦ πατέρα του, εἶχε μεριμνήσει ὁ ἴδιος προσωπικά.

Στήν ἐπιμονή τῆς μητέρας του ἀντέτεινε μία ἀπροσδόκητη γιά ἐκείνη παράκληση, πού τοῦ εἶχα προτείνει σέ σχετική συζήτησή μας. Γιά νά μὴν ταλαιπωρεῖται ἡ μητέρα του ἀπὸ τέτοιες σκέψεις, τῆς πρότεινε νά τόν ἀποκληρώσει ἐπίσημα ἀπὸ ὅλη τήν πατρική περιουσία καί ὑποσχέθηκε ὅτι δέν θά ζητοῦσε ποτέ οὔτε τό παραμικρό. Ἔτσι καί ἔγινε.

Λίγες ἡμέρες μετά τή μοναχική του κουρά στή Μικρή Ἀγία Ἄννα, χειροτονήθηκε τήν ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος, τό ὄνομα τοῦ ὁποίου πλέον ἔφερε, σέ διάκονο στή Βέροια.

Τοὺς δύο πρώτους πατέρες ἀκολούθησαν ἀμέσως, ἐρχόμενοι ἀπὸ τή Θεσσαλονίκη στή Βέροια, λαϊκοὶ ἀκόμη, ὁ νῦν Ἐπίσκοπος Δομενίκου

Ἀθηναγόρας, ὁ νῦν πρωτοσύγκελλος π. Δημήτριος Μπακλαγής, ὁ νῦν Μητροπολίτης Σμύρνης Βαρθολομαῖος, ὁ π. Παῦλος Παπαδόπουλος, οἱ μοναχοὶ τώρα π. Γεώργιος καὶ π. Νικόδημος, καὶ ὁ κληρικός ἤδη τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καὶ νῦν Μητροπολίτης Κίτρους Γεώργιος, ἐνῶ ἀκολούθησαν ὁ π. Ἀντώνιος καὶ ὁ π. Δαβίδ.

Ἡ Μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου Σκήτης Βεροίας, ἡ μόνη ἐν λειτουργίᾳ ἀνδρῶν Μονὴ τῆς Μητροπόλεως, σύντομα ἀποδείχθηκε ἀκατάλληλη γιὰ τὴν ἐγκαταβίωση τῆς νέας Ἀδελφότητος. Τῇ λύσει στό πρόβλημα τὴν ἔδωσε ἡ Παναγία, ὅταν, μαζί μέ τόν τότε πρωτοσύγκελλο π. Ἀμβρόσιο Κυρατζή, ἐπισκεφθῆκαμε γιὰ πρώτη φορά τὴν ἐγκαταλελειμμένη Παιδούπολη «Καλή Παναγία».

Ἡ τοποθεσία καὶ τό περιβάλλον μᾶς ἐντυπωσίασε, παρότι τὰ μόνα πού ἦταν ὀρθια, ἂν καὶ σέ κακὴ κατάσταση, ἦταν τὰ σπιτάκια τῆς Παιδουπόλεως. Κτίρια τῆς Μονῆς δέν ὑπῆρχαν, μέ ἐξαίρεση τό Καθολικὸ τῆς πρώην Μονῆς πού βρισκόταν σέ ἄθλια κατάσταση.

Τότε μάθαμε ὅτι τό ὄνομα τῆς Μονῆς ἦταν «Παναγία Δοβρᾶ», τό ὄνομα πού πρὶν ἀπὸ χρόνια εἶχε ἀκούσει ὁ μακαριστὸς Ἡγούμενος στὸν ὕπνο του.

Δέν ὑπῆρχε ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀπόφαση πού ἔπρεπε νὰ πάρουμε, ἀπόφαση πού ἦταν ἀκαριαία καὶ ὁμόφωνη. Ἡ ἀνασύσταση τῆς Μονῆς ἦταν ἄμεση προτεραιότητα, καὶ αὐτὸς πού θὰ ἀναλάμβανε τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν πραγμάτωσή της δέν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Γέροντα Παντελεήμονα.

Οἱ δυσκολίες πολλές καὶ ἀνυπέρβλητες γιὰ τὰ ἀνθρώπινα δεδομένα. Οἱ συνθήκες ἀντίξοες. Ὁ ζήλος καὶ ἡ διάθεση τεράστια. Ὁ ἐνθουσιασμός ὅμως περίσσευε καὶ ὑπερνικούσε μέ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ τὰ προβλήματα καὶ τοὺς πειρασμούς.

Πολλοὶ ἦταν ἐκεῖνοι πού προσπάθησαν νὰ ἐμποδίσουν αὐτὸ τό ἔργο. Κάποιοι ὅμως θέλησαν νὰ τό ἐνισχύσουν. Ἀνάμεσα σέ αὐτοὺς καὶ ἡ μητέρα τοῦ μακαριστοῦ Ἡγουμένου.

Πληροφορήθηκε γιὰ τὴν προσπάθεια ἀνασυστάσεως τῆς Μονῆς ἀπὸ τό περιοδικὸ τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, «Παύλειος Λόγος», τό ὁποῖο εἶχε

ἀρχίσει νά ἐτοιμάζει ὁ π. Γεράσιμος ἀπό τήν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐνθρονίσεώς μου. Ἔτσι, ὅταν κάποια ἡμέρα ὁ μακαριστός Ἡγούμενος τήν ἐπισκέφθηκε στήν Ἀθήνα, ἐκείνη τόν ρώτησε γιά τίς ἐργασίες στή Μονή καί τοῦ ἔδωσε ἕνα φάκελο μέ χρήματα. Ὁ Ἡγούμενος ἀρνήθηκε νά τόν πάρει, μέ ἀποτέλεσμα τήν ὥρα πού ἔφευγε ἀπό τό σπίτι ἡ μητέρα του νά βάλει τόν φάκελο στήν τσέπη του.

Ὁ Ἡγούμενος ἔφθασε στή Βέροια χωρίς νά τόν ἀνοίξει καί τόν παρέδωσε στά χέρια μου. Τόν ἀνοίξα μπροστά του καί διαπιστώσαμε ἐκπληκτοί ὅτι περιείχε ἕνα μεγάλο χρηματικό ποσό. Τά χρήματα αὐτά συνέβαλαν στήν ἑναρξη τῆς πρώτης μεγάλης προσπάθειας γιά τήν ἀναστήλωση καί ἀνακαίνιση τῆς Παναγίας Δοβρά.

Ἀπό τήν ἡμέρα ἐκείνη ὁ μακαριστός Ἡγούμενος καί ἡ μητέρα του διέθεσαν σιωπηλά καί διακριτικά ὅλη τήν περιουσία τους γιά τήν ὀλοκλήρωση τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς Μονῆς, συνεχίζοντας, χωρίς νά τό γνωρίζουμε, τήν ἱστορία προσφορᾶς τῆς οἰκογενείας Κορφιωτάκη, πού οἱ ρίζες της προχωροῦν πολύ βαθειά, γεγονός τό ὁποῖο ὁ ἀείμνηστος Καθηγούμενος ἀπέκρυπτε σέ ὅλη τή ζωή του ἀπό βαθειά ταπείνωση.

Πρὶν ἀπό 11 χρόνια, τό ἔτος 2015, στό πλαίσιο τῶν ΚΑ΄ Παυλείων πού εἶχαν ὡς θέμα: «Ὑπομονή καί καρτερία στόν σύγχρονο κόσμο κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο», εἶχαμε τήν εὐλογία νά μεταφερθεῖ στή Νάουσα, μέ τήν ἄδεια τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κορίνθου Διονυσίου, ἡ θαυματουργός κάρτα τῆς ἁγίας Ὑπομονῆς, τῆς βασιλίσσης τοῦ Βυζαντίου.

Ὅταν τελείωσε τό προσκύνημα καί ἡ χαριτόβρυτη κάρτα τῆς Ἀγίας θά ἐπέστρεφε στήν Κόρινθο, ἦλθε καί στήν Ἱερά μας Μονή. Γιά νά μὴν μείνει στό Καθολικό τῆς Μονῆς κατά τή διάρκεια τῆς νύκτας, εἶπα στόν Ἡγούμενο νά τήν πάρει στό κελλί του. Ἡ εὐλογία ἦταν μεγάλη καί ἡ χαρά του ἦταν ὄντως ἀπερίγραπτη.

«Τόση μεγάλη χάρη, νά φιλοξενήσω ἐγώ τήν ἁγία Ὑπομονή!» ἔλεγε. Σέ ἕναν ὅμως ἀπό τούς πατέρες ἐκμυστηρεύθηκε καί κάτι ἀκόμη, πού δικαιολογοῦσε τή μεγάλη εὐφροσύνη πού αἰσθανόταν ἀπό τήν ὑψηλή ἐπίσκεψη: «Ξέρεις», τοῦ εἶπε, «ἡ Ἀγία εἶναι συγγενής μου».

Δέν κατάλαβε ό άδελφός τί έννοούσε ό 'Ηγούμενος, αλλά δέν θέλησε καί νά ρωτήσει. Θά χρειαζόταν νά περάσουν δέκα χρόνια γιά νά καταλάβει καί εκείνος καί όλοι μας τό νόημα τών λόγων του μακαριστου 'Ηγουμένου.

Είχαν περάσει λίγες έβδομάδες από τήν κοίμησή του, πρίν από ένα χρόνο, καί οί πατέρες τακτοποιούσαν τά πράγματα πού βρισκόταν στό κελλί του. Άνάμεσα στά άλλα ύπήρχαν καί φάκελοι μέ προσωπικά του έγγραφα. Καί μέσα σ' αυτά ένα δακτυλόγραφο έξασέλιδο κείμενο μέ τίτλο: 'Εφημερίς «'Ηχώ τής Μεσσηνίας». «Τό ιστορικό μας άρχείο. 'Η οικογένεια Κορφιοτάκη».

Τό πυκνογραμμένο κείμενο πού έφερε τήν ύπογραφή «Διονύσιος Βογόπουλος, Διευθυντής» ήταν γραμμένο τό 1958, τέσσερα χρόνια πρίν από τή γέννηση του 'Ηγουμένου, καί περιέγραφε τήν ιστορία τής οικογενείας του. 'Η έρευνα του δημοσιογράφου καί διευθυντου τής έφημερίδος «'Ηχώ τής Μεσσηνίας» ήταν βασισμένη σέ συστηματική έρευνα τών άρχείων τής Ζακύνθου, τής Κερκύρας καί τής Βενετίας, καί έπιχειρούσε νά σκιαγραφήσει τήν ιστορία τής οικογενείας Κορφιοτάκη, μιάς ιστορικής καί άρχοντικής οικογενείας, γιά τήν όποία ό μακαριστός 'Ηγούμενος, παρότι διαφύλαττε τά τεκμήριά της, δέν είχε άποκαλύψει ποτέ καί σέ κανέναν ούτε τό παραμικρό.

'Η ιστορία καί ή δράση τής ιστορικής καί άρχοντικής οικογενείας του, όπως καί ό ίδιος ό συγγραφέας της τήν χαρακτηρίζει, «ύπήρξε θρυλική καί περιπετειώδης».

Ό άρχηγός τής οικογενείας 'Ιωάννης Καίσαρ ή Καίσαρης ύπήρξε γόνος εύγενοϋς οικογενείας, ή όποία είχε δεσμούς συγγενείας μέ τήν αυτοκρατορική οικογένεια τών Παλαιολόγων. Έτσι έξηγείται γιά όποιον γνωρίζει τήν ιστορία καί ή συγγένεια μέ τήν άγία 'Υπομονή, σύζυγο του Μανουήλ Β' Παλαιολόγου, τήν Παλαιολογίνα, στήν όποία είχε αναφερθεί τό 2015 ό αείμνηστος 'Ηγούμενος. Καί αυτός είναι ό λόγος γιά τόν όποιο θελήσαμε νά φέρουμε τή χαριτόβρυτη κάρα της, μέ τήν άδεια καί εύλογία του Αγίου Κορίνθου κ. Παύλου, στή Μονή μας γιά τό έτήσιο μνημόσυνό του.

Πολλοί από τούς παλαιούς γόνους τής οικογενείας Καίσαρη, κατά τή συνήθεια τής έποχής, κατείχαν ύψηλόβαθμες εκκλησιαστικές καί πολιτικές θέσεις. Ένας μάλιστα από αυτούς διετέλεσε καί ήγεμόνας τής Μολδοβλαχίας, άναγκάσθηκε όμως νά παραιτηθεί λόγω τής έθνικής του

δράσεως και να επιστρέψει στην Κωνσταντινούπολη, διατηρώντας τό δικαίωμα να φέρει την ήγεμονική του στολή.

Η σφοδρή επιθυμία του να ζήσει ελεύθερος και να εργασθεί για την ανάσταση του Γένους που στέναζε υπό τον τουρκικό ζυγό, τον όδηγησαν στην απόφαση να εγκαταλείψει κρυφά την Κωνσταντινούπολη και να καταφύγει στην Ίταλία. Από την Ίταλία η οικογένεια του Ιωάννη Καίσαρη πέρασε στην Κέρκυρα, όπου αγόρασε ένα μεγάλο ακίνητο, προκειμένου να εγκατασταθεί μόνιμα. Τό ακίνητο αυτό, που απαλλοτριώθηκε από τους Άγγλους, όταν κυριάρχησαν στό νησί, είναι τό μετέπειτα έμβληματικό ακίνητο του Μόν-Ρεπό.

Ο αρχικός στόχος της οικογενείας να παραμείνει μόνιμα στην Κέρκυρα, τούς Κορφούς της εποχής εκείνης, αποδεικνύεται και από την αλλαγή του οικογενειακού ονόματος των προγόνων του μακαριστού Ήγουμένου μας από Καίσαρ-Καίσαρης σέ Κορφιωτάκης, όπως ονομάζεται και σήμερα.

Ο Ιωάννης Καίσαρης-Κορφιωτάκης αποφάσισε όμως να μετακινηθεί εκ νέου και να εγκατασταθεί τό έτος 1735 στόν Μυστρά, εκεί όπου η οικογένεια των Παλαιολόγων, στην όποία ανήκε, διέθετε ακίνητη περιουσία.

Είναι ιδιαίτερα σημαντικό ότι ό χώρος στόν όποίο εγκαταστάθηκε ό Ιωάννης Καίσαρης-Κορφιωτάκης, στην περιοχή του ναού της Παντανάσσης, είναι γνωστός μέχρι σήμερα μέ τό όνομά του και έχει χαρακτηριστεί ως αρχαιολογικός χώρος.

Ούτε όμως αυτή τή φορά εύδοκίμησε η εγκατάστασή τους. Τό 1755 η περιουσία τους στό Μυστρά δημεύθηκε από τούς Τούρκους και ό Ιωάννης αναγκάστηκε να μετοικήσει στή Ζάκυνθο που βρισκόταν υπό Βενετική διοίκηση.

Στή Ζάκυνθο ό Ιωάννης νυμφεύθηκε μία γόνο της αριστοκρατικής οικογενείας των Μπενιζέλων και απέκτησε πέντε παιδιά. Όλα διατήρησαν τό επίθετο Κορφιωτάκης και ένα από αυτά ήταν ό πρωτοσύγκελλος Άνθιμος, ό όποιος έτάφη τό 1813 υπό τον αρχιερατικό θρόνο του ναού της Θεοτόκου Όδηγητριάς στή Ζάκυνθο. Η διαθήκη του μάλιστα σωζόταν μέχρι τον τελευταίο σεισμό που κατέστρεψε τή Ζάκυνθο τό 1953.

Ο νεώτερος υιός του Ιωάννη Κορφιωτάκη, ο Νικόλαος, υπήρξε ο πρώτος πού εγκαταστάθηκε στην Καλαμάτα. Έχοντας προφανώς μεγάλη οικονομική ευχέρεια έκτισε τό 1785 ένα άρχοντικό «κονάκι», τόν πύργο Κορφιωτάκη, όπως θά μείνει γνωστός. Ο πύργος βρισκόταν στό κέντρο τής Καλαμάτας, δίπλα στό Μητροπολιτικό μέγαρο, στην Πλατεία Έλευθερίας. Τό 1949 ή οικογένεια αποφάσισε νά τόν δωρίσει στον μακαριστό Μητροπολίτη Μεσσηνίας Χρυσόστομο καί σ' αυτόν στεγάσθηκε ή Ίερατική Σχολή.

Ο Νικόλαος Κορφιωτάκης ήταν ο πρώτος των προεστώτων τής Καλαμάτας. Ευσεβής καί ενάρετος, μέ μεγάλη αγάπη για τήν πατρίδα καί τήν έλευθερία της. Στά δύσκολα χρόνια πριν από τήν επανάσταση του 1821 μυείται καί γίνεται μέλος τής Φιλικής Έταιρείας. Καί δέν άρκεΐται μόνο σ' αυτό. Ένισχύει τόν αγώνα του Γένους μέ μεγάλες χρηματικές δωρεές, όπως αποδεικνύεται από τίς αποδείξεις του Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη, πού βρίσκονται στό άρχείο τής οικογενείας. Ως πρόξενος τής Γαλλίας στην Καλαμάτα σώζει πριν από τήν επανάσταση πολλούς συμπολίτες του από τούς Τούρκους, ενώ ο γιός του Κωνσταντίνος, πού αγωνιζόταν έναντίον των Τούρκων, σκοτώθηκε στή μάχη έναντίον του Ίμπραήμ τό 1825, όπως σημειώνει ο ίδιος ο πατέρας του στό σημειωματάριό του.

Μετά τήν άπελευθέρωση τής Ελλάδος, τό 1831, ο Νικόλαος Κορφιωτάκης ορίσθηκε από τόν τότε κυβερνήτη τής Ελλάδος Ιωάννη Καποδίστρα Δημογέρων τής έπαρχίας Καλαμάτας.

Τήν ίδια εποχή ο πρωτότοκος γιός του Ιωάννης πού είχε εγκατασταθεί στή Σπάρτη, διορίσθηκε από τήν Έλληνική Κυβέρνηση διοικητής τής Πύλου, ενώ καί τά δύο παιδιά του, ο Άναστάσιος καί ο Νικόλαος, εξέλεγαν επανειλημμένα βουλευτές Σπάρτης. Ο Νικόλαος μάλιστα διετέλεσε Υπουργός Οικονομικών, Παιδείας καί Έκκλησιαστικών καί Δικαιοσύνης στίς κυβερνήσεις Κωλέττη καί Κριεζή.

Κατά τή διάρκεια τής θητείας του ως Υπουργού παραχωρήθηκε από τό Οΐκουμενικό Πατριαρχείο ή Αύτοκεφαλία στην Έκκλησία τής Ελλάδος. Στίς 20 Αύγούστου του 1850, τήν ήμέρα κατά τήν όποία άνεγνώσθη στους ιερούς ναούς ο σχετικός Συνοδικός τόμος, ο Ιωάννης δολοφονήθηκε κατά τήν έξοδό του από τόν ναό, μετά τό τέλος τής θείας Λειτουργίας.

Ἡ δολοφονία τοῦ Νικολάου Κορφιωτάκη ὑποκινήθηκε ἀπὸ τοὺς πολιτικούς του ἀντιπάλους, τὸν Λεωνίδα καὶ τὸν Παναγιώτη Μαυρομιχάλη, πού ἐνοχλοῦντο ἀπὸ τὴν πολιτική του ἄνοδο. Ὁ δράστης ὅμως διέφυγε στὴ Ρουμανία.

Ἡ τραγικὴ ἀπώλεια τοῦ λαμπροῦ πολιτικοῦ Νικολάου Κορφιωτάκη προκάλεσε γενικὴ ἀγανάκτηση, καθὼς εἶχε τὴ φήμη ἐναρέτου καὶ δικαίου ἀνθρώπου.

Τὴν πολιτικὴ σταδιοδρομία τοῦ πατέρα του θά ἀκολουθήσει ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς γιούς τοῦ Νικολάου, ὁ Ἰωάννης, πού διετέλεσε πρόξενος τῆς Ἑλλάδος στό Κάιρο. Μὲ αὐτὸν τελειώνει ὁ κλάδος τῆς οἰκογενείας Κορφιωτάκη στὴ Σπάρτη.

Στὴν Καλαμάτα ὅμως παραμένουν οἱ τρεῖς ἀδελφοί τοῦ ὑπουργοῦ Ἰωάννη Νικολάου Κορφιωτάκη, οἱ ὁποῖοι νυμφεύθηκαν γόνους ἀρχοντικῶν οἰκογενειῶν, ὅπως τῆς οἰκογενείας Καλλιέργη ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ τῆς οἰκογενείας Μπενάκη. Ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ παιδιά τους ἀκολούθησαν πολιτικὴ σταδιοδρομία καὶ ἐργάσθηκαν μὲ ζήλο γιὰ τὸν τόπο τους καὶ τὴν πατρίδα. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ Γρηγόριος Κορφιωτάκης, ὁ ὁποῖος ἐξελέγη ἐπανειλημμένα βουλευτὴς Καλαμάτας (1844-1874) καὶ ἀνεδείχθη ἓνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους πολιτικούς τῆς Μεσσηνίας πού προσέφερε μὲ αὐταπάρνηση καὶ ἀνιδιοτέλεια πολλὰ στὸν τόπο του.

Ἡ ἐπιρροή του ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκτίμηση πού ἀπολάμβανε εὐρύτερα ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι, ὅταν τὸ 1848 ἐξεργάγη κάποια ἐπανάσταση στὴν Καλαμάτα, ἡ κυβέρνησις ἀνέθεσε στὸν ἴδιο, ὡς ἐκπρόσωπο τοῦ ἰσχυροτέρου πολιτικοῦ οἴκου τῆς Καλαμάτας, τὴ δημιουργία Σώματος Ἐθνοφυλάκων. Μὲ προσωπικὴ του δαπάνη καὶ μὲ τὴ συμβολή τοῦ ἀδελφοῦ συγκροτήθηκε τὸ Σῶμα καὶ ἐπέτυχε τὸν σκοπὸ του. Γιὰ τὴν προσφορά του αὕτῃ ὁ Γρηγόριος παρασημοφορήθηκε ἀπὸ τὸν βασιλέα Ὀθωνα το 1852 καὶ ἀργότερα ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ Στρατιωτικῶν.

Ἀπὸ τὰ παιδιά τοῦ Νικολάου Κορφιωτάκη ἡ Θεανώ, ἔγινε μοναχὴ σὲ μονὴ τῆς Καλαμάτας, ἐνῶ ὁ Γεώργιος σπούδασε νομικά στὴ Γερμανία καὶ νυμφεύθηκε μίαν ἀπόγονον τοῦ προύχοντος Πετροπουλάκη, συγγενεῖς τοῦ ὁποῖου εἶχαν συμμετάσχει στὸν Μακεδονικὸ ἀγῶνα.

Ο έγγονός του Γρηγορίου Νικόλαος, ακολουθώντας την οικογενειακή παράδοση, σπούδασε επίσης νομικά και διακρίθηκε στον δικαστικό κλάδο για την αμεροληψία και την ευθυκρισία του.

Ως εισαγγελέας Σύρου συνελήφθη κατά τό κίνημα του 1916, γιατί δέν θέλησε νά προσχωρήσει και νά παραβεί τό καθήκον του στό όποιο παρέμεινε πιστός. Γιά τόν λόγο αυτό φυλακίσθηκε επί έπτά μήνες στή Θεσσαλονίκη και άποφυλακίσθηκε μέ τή μεσολάβηση του Άγγλου πρέσβυ. Κατά τή διάρκεια τής ζωής του τιμήθηκε μέ πολλά έλληνικά και ξένα παράσημα ως πρότυπο δικαστού και πολίτου.

Ως δικαστής διέπρεψε και ό αδελφός του Παναγιώτης, ό όποιος έφθασε μέχρι τόν βαθμό του Άρεοπαγίτου και τιμήθηκε μέ τόν Άργυρό και Χρυσό Σταυρό του Τάγματος των Ίπποτών του Σωτήρος και μέ τό Παράσημο των Ταξιαρχών του Άγίου Γεωργίου, του Φοίνικος και άλλα, για τίς πολύτιμες υπηρεσίες του στήν πατρίδα.

Σημαντική ήταν ή δράση και του υιού του, Βασιλείου, από τόν γάμο του μέ τή Σμαράγδα, δισεγγονή του Παλαιών Πατρών Γερμανού. Καί ό Βασίλειος σπούδασε νομικά στήν Άθήνα και τή Βιέννη. Συμμετείχε εκπροσωπώντας τήν Έλλάδα σέ διεθνείς Έπιτροπές για τή διευθέτηση θεμάτων πού προέκυψαν μετά τόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και τήν έφαρμογή των Συνθηκών στήν Άνατολική Μακεδονία, και τιμήθηκε για τήν προσφορά του από τήν Έλλάδα και τήν Αυστρία.

Ο ίδιος μάλιστα διετέλεσε από τό έτος 1936 νομάρχης Χαλκιδικής και στή συνέχεια, μέχρι τό έτος 1945, Γενικός Διοικητής του Άγίου Όρους. Καί από τίς δύο αυτές θέσεις προσέφερε πολλά στή Μακεδονία, συμβάλλοντας στήν ανάπτυξη της και στήν ευημερία των ανθρώπων, συνεχίζοντας τή μακρά παράδοση τής άρχοντικής οικογενείας Κορφιωτάκη.

Γόνος αυτής τής ιστορικής οικογενείας, πού είχε τίς ρίζες της στή βασιλική οικογένεια των Παλαιολόγων, και μακρά παράδοση προσφοράς στους ανθρώπους και τήν πατρίδα, ήταν και ό μακαριστός Ήγούμενος Παντελεήμων Κορφιωτάκης. Καί συνέχισε αυτή τήν ευγενή αυτή παράδοση μέ τόν καλύτερο τρόπο, όχι μόνο μέ τίς σπουδές του στή Νομική αλλά και μέ τήν προσφορά όλης τής οικογενειακής του παρουσίας στήν Έκκλησία και στήν ανασύσταση τής ιστορικής Ίερās Μονής τής Παναγίας Δοβρά, και

ἀκόμη μέ τήν ἐκδαπάνησιν τοῦ ἑαυτοῦ του μέχρι τήν κοίμησίν του στή διακονία τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ καί τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων.

Τήν συνέχισε μέ τόν δικό του τρόπο, τόν ταπεινό, τόν σιωπηλό, τόν διακριτικό. Χωρίς νά πεῖ τίποτε γιά τήν ἱστορία τῆς οἰκογενείας του, χωρίς νά διεκδικήσῃ τίποτε γιά τόν ἑαυτό του. Προσφέροντας μόνο μέ ἀγάπη, αὐτή πού τόν συνέδεε μέ τόν Θεό, ἀγάπη πρὸς ὅλους μέ τά λόγια του, μέ τά ἔργα του, μέ τή ζωή του, διότι γνώριζε καί πίστευε ἀκράδαντα ὅτι «ἐάν τε ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν τοῦ Κυρίου ἐσμέν».

Καί μαζί του πιστεύουμε καί ἐμεῖς ταπεινά ὅτι βρίσκεται πλέον κοντά στόν Κύριο τῆς ἀγάπης τόν ὁποῖο ἀγάπησε ἐκ νεότητός του, συνεχίζοντας νά προσφέρει στή Μονή καί στήν τοπική μας Ἐκκλησία τίς εὐχές του.